

Історія Тетяни Бондарєвої, учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2024 року, номінація «Захисниця року»

Тетяна Бондарєва народилася в м. Макіївка Донецької області. З 2006 року почала працювати слідчою у рідному місті. Життя було безхмарним – займалась своєю улюбленою справою, виховувала синопка.

Але настав 2014 рік. Жахіття, тривога, якеь нерозуміння того, що коїться. Тетяна з родиною приймають рішення виїжджати з міста, у літніх речах і дуже швидко.

Продовжила свою службу у м. Маріуполі, де оселились разом з дитиною та зі своїм майбутнім чоловіком, який теж несе службу у поліції. Служба відрізнялась від тої, якою вона була у мирний час: доводилося чергувати на блок постах, перевіряти документи, автомобілі, мобільні телефони осіб, які перетинали блок пости, і пильнувати, що б не дай Боже не наразити себе на небезпеку. За свою мужність та відвагу була нагороджена відзнакою президента України за участь в антитерористичній операції та отримала статус учасника бойових дій.

Через рік разом з чоловіком приймають рішення оселитися в мальовничому селищі Нікольське Маріупольського району, ближче до свіжого повітря, моря та затишку. З 2015 року по 2022 в родині Тетяни сталося чимало змін: народилася донечка, син ходив до школи, чоловік працював на благо державі.

У 2020 році вийшла на службу та знову починає працювати слідчою в селищі Нікольське. Невдовзі Тетяну призначили на посаду начальника слідчого відділення. Життя потрохи почало налагоджуватися.

Січень 2022 року: тривога в суспільстві, жахливі новини, ще жахливіші чутки. Дається команда до тренувальної евакуації кримінальних проваджень та речових доказів, в тому числі зброї.

23 лютого 2022 в шаленому ритмі Тетяна з колегами збирає речові докази та кримінальні провадження, в мішках вивозять в зазначене місце, де чекає автомобіль, робота триває до 02.00 годин ночі.

24 лютого 2022 року, 04.00 годині ранку на телефони Тетяни та її чоловіка надходять телефонні дзвінки, які вона ніколи в житті не забуде: «Бойова тривога. Війна почалась...»

Зібравшись з думками та опанувавши себе, Тетяна поїхала на роботу, але керівник залишив у відділенні поліції тільки чоловіків, а жінок відпустив додому, при цьому була надана команда готуватись до евакуації. На пів дороги до дому пролунав жахливий вибух, влучання в склад з бойовими припасами. Шалена детонація, серія потужних вибухів, паніка охопила селище. Заспокоївши дітей, та спустившись в укриття, деякий час знаходились там. Купа телефонних дзвінків, питань та інформації. Друзі з Херсона та Миколаєва розповідають Тетяні жахливі речі, діляться фото та відео: російські танки в місті, рухаються в сторону Бердянська. Колеги Тетяни з Волновахи виїжджають просто в тому, в чому прийшли на роботу, на лінії розмежування стався прорив.

Маючи досвід попереднього переселення, Тетяна вирішує збирати речі, лише саме необхідне, бути готовою до евакуації. Чоловік в цей момент знаходиться за місцем несення служби. Повномасштабне вторгнення дуже швидко набирало обертів, колони російських танків з двох боків підходили до м. Маріуполь та було очевидно, що утворюється кільце. Команда жінкам одна – вивозити дітей. О 18.00 Тетяна з дітьми вирушає в сторону Дніпропетровської області, в нікуди. Лунають вибухи, підривають військові частини, які розташовані на території Нікольської громади. Чоловік Тетяни супроводжує родину до Кривого Рогу, заселяє їх та повертається за місцем несення служби.

Деякий час Тетяна працювала дистанційно в м. Кривий Ріг: виконувала обов'язок боротьби проти інформаційних атак, обробку заяв та повідомлень щодо безвісти зниклих осіб. Окупована Донеччина без мобільного зв'язку, ведуться жахливі бойові дії, інколи хтось виходить на зв'язок, тому Тетяна намагалась працювати швидко та оперативно, заявок було дуже багато.

Новини з дому для родини Тетяни не втішні: росіяни заселились в перший же день в їх будинок та почали мародерство. В будинок, де росли та ще вчора спали мирно діти, там, де їх речі, іграшки. Ще вчора там було життя, а сьогодні російські військові, разом з колишніми колегами з Макіївки та Нікольського. Від розуміння цього Тетяна намагалась не зійти з розуму. Вихід був один – потрібно працювати, що б не думати про все це, працювати, багато працювати.

Так проходить літо 2022 року родини Бондаревих: чоловік на Донеччині, Тетяна з дітьми в тилу. В жовтні 2022 року Тетяна приймає рішення перевестись до Кривого Рогу, також у слідчий відділ та продовжити несення служби.

Наразі в Кривому розі все частіше лунають вибухи, алгоритм дій вже налагоджений та відпрацьований. Оперативний збір на місце влучання, в касках, бронежилетах та купою бланків. Тетяна з колегами після гасіння пожежі перші прибувають на місце, оглядають, куди відбулося влучання, збирають уламки ракети або БПЛА, оглядають пошкодження, кожне окремо зі складанням протоколу. Приймають заяви від людей які отримали пошкодження майна та поранення. На жаль, доводиться оглядати й людські жертви.

У дні, коли немає прильотів по місту, Тетяна працює з громадянами, у яких зникли безвісти за особливих обставин близькі. Кожна історія індивідуальна і дуже моторошна. Потрібно зібрати безліч інформації, вміти підібрати слова, заспокоїти, а разом з тим кожна розповідь проникає в серце. Тому першочергово Тетяна намагається швидше призначити експертизи, надсилає запити до координаційних центрів та пришвидшити відповідь.

Робота триває і в день, і в ночі. Якщо чути вибух в місті серед ночі, Тетяна знає, що через декілька хвилин буде команда швидкого збору. І далі все по відпрацьованій схемі: огляди, заяви, надання допомоги.

Війна триває, але Тетяна вірить, що вона скоро закінчиться і території рідної Донеччини будуть обов'язково повернуті. Війна забрала минуле життя, історію, розлучила з близькими, але не забрала віру, мужність та нескінченний оптимізм і жагу до життя, до мирного життя в вільній Україні.